

MANIPULACIJE LJUDIMA / METAFIZIKA - DUHOVNOST / VELIKI RESET

ONLINE KNJIGA: Čovjek u doba Velikog reseta: Od Agende 2030 do buđenja svijesti

5. studenoga 2025.

Sviđa mi se

Podijeli

49 ljudi se ovo sviđa. [Registriraj se](#) kako biste vidjeli što se sviđa vašim prijateljima.

Živimo u vremenu kada čovjek sve brže gubi ono što ga čini čovjekom.

Dok svijet ide prema potpunoj digitalizaciji – prema nadzoru, kontroli i algoritamskoj “brizi” – u pozadini se odvija borba koju većina još ne vidi: **borba za svijest, za slobodu, za samu bit života.**

Ova knjiga nije teorija. Ona je poziv.

Poziv da pogledamo izvan propagiranih narativa, iza jezika “održivosti” i “sigurnosti”, i da

prepoznamo obrazac koji se ponavlja: **centralizacija moći, digitalni identitet, umjetna inteligencija, nadzor tijela i misli.**

Ali i da vidimo ono što taj sustav ne može dotaknuti – **svijest, istinu i unutarnju slobodu.**

“Čovjek u doba Velikog reseta” vodi kroz ključne faze transformacije svijeta: od globalnih planova i tehnoloških mreža, do duhovnog buđenja koje nadilazi svaki sustav kontrole.

Knjiga ne traži da vjeruješ autoru – ona te potiče da sam vidiš, osjetiš, zaključiš.

Ako u sebi osjećaš da “nešto nije u redu” s putem kojim svijet ide, ako tražiš istinu, ali i snagu da ju podneseš – ovo je knjiga za tebe.

Jer vrijeme u kojem živimo nije kraj svijeta.

To je kraj iluzije i početak buđenja svijesti.

Uživaj u čitanju!

Čovjek u doba Velikog reseta – *Od Agende 2030 do buđenja svijesti*

Uvodna riječ

Ova knjiga nije protiv tehnologije – nego protiv zloupotrebe tehnologije.

Nije ni protiv napretka, nego protiv ideje da “napredak” znači predaju ljudske volje stroju, sustavu i algoritmu.

Ona je pokušaj da se istina sagleda izvan propagande, izvan medijskih narativa, izvan lažnog osjećaja “nužnosti” kojim nas sustav već desetljećima priprema na ono što danas zovemo *Veliki reset*.

Jer ništa od onoga što se događa nije slučajno.

Knjige Klausa Schwaba, planovi Ujedinjenih naroda, klimatske politike, energetske zakoni, digitalne valute, sustavi nadzora – svi oni nisu odvojeni projekti, nego dijelovi jednog istog plana: stvaranje digitalno upravljane svijeta, u kojem će svaka osoba, svaki resurs i svaka misao biti praćeni, vrednovani i upravljani kroz centralizirane algoritme.

Sve počinje nečim što zvuči plemenito — *održivost, sigurnost, otpornost, jednakost*.

Ali ispod tih riječi nalazi se ono što se rijetko izgovara: potpuna kontrola nad čovjekom, nad prirodom, nad samim poimanjem stvarnosti.

To je srž **četvrte industrijske revolucije** — ne samo tehnološke, već ontološke: revolucije protiv same prirode čovjeka.

U ovoj knjizi nećemo promatrati pojedine događaje kao slučajne epizode, već kao faze jednog procesa koji traje desetljećima.

Od “zelene agende” i lažne borbe protiv klime, preko 5G i satelitske infrastrukture, digitalnih identiteta i centralnih valuta, do Interneta tijela i mozгова — sve to vodi prema stvaranju globalnog digitalnog organizma, sustava koji ne samo da upravlja našim ponašanjem, nego i samim uvjetima postojanja.

To je sustav *antiboga* — ne zato što je “zlo” u klasičnom smislu, već zato što briše granicu između čovjeka i stroja, između slobodne volje i programirane poslušnosti.

On ne ruši prirodni poredak oružjem, već kodom.

Ne osvaja teritorije, nego svijest.

Ova knjiga je stoga poziv na jasnoću — ne na strah.

Jer tko vidi cjelinu, ne boji se.

Tko razumije motive, ne dopušta manipulaciju.

I tko u sebi prepozna izvor života, zna da nijedan sustav, ma koliko moćan bio, ne može nadjačati ono što je stvarno živo.

1. Digitalizacija svijeta – Put prema potpunom nadzoru

Kada Klaus Schwab, osnivač Svjetskog ekonomskog foruma, u svojoj knjizi *“The Fourth Industrial Revolution”* (2016.) piše da će “granice između fizičkog, digitalnog i biološkog svijeta nestati”, on ne iznosi predviđanje — već najavu.

Ta izjava nije vizija budućnosti, nego politički manifest: program restrukturiranja svijeta kroz digitalnu integraciju svega postojećeg — ljudi, strojeva, podataka i resursa — u jedinstveni sustav nadzora i upravljanja.

1.1. Ideološki temelj: Schwab, UN i ideja totalne transformacije

Knjige Klausa Schwaba (*The Fourth Industrial Revolution*, 2016.; *Shaping the Future of the Fourth Industrial Revolution*, 2018.; *COVID-19: The Great Reset*, 2020.) predstavljaju tehnokratsku filozofiju 21. stoljeća.

Njegov cilj nije samo “modernizacija ekonomije”, nego *redefinicija čovjeka i društva*.

Schwab otvoreno piše da će “digitalna ekonomija” zamijeniti stare oblike vlasništva, privatnosti i slobode. On govori o svijetu u kojem “nema potrebe da posjedujete ništa” (“*You will own nothing, and you will be happy*”, WEF, 2016.), jer će sve biti dio zajedničke, digitalno upravljane mreže resursa.

U tom kontekstu, “Veliki reset” (*The Great Reset*) nije samo plan oporavka nakon pandemije COVID-19, nego okvir za potpunu transformaciju globalnog poretka.

Pod geslom “Build Back Better” – koje su gotovo sve zapadne vlade preuzele 2020. – provodi se sinkronizirana tranzicija:

- s fizičke ekonomije na digitalnu,
- s tržišnih valuta na centralno programirane (CBDC),
- s individualne odgovornosti na kolektivnu “održivost”.

Paralelno, Ujedinjeni narodi kroz **Agendu 2030** (usvojenu 2015.) promoviraju 17 ciljeva održivog razvoja (*Sustainable Development Goals – SDG*), koji naizgled teže miru, zdravlju i pravdi, ali u praksi stvaraju globalni okvir nadzora:

- **Cilj 7:** digitalna energetska mreža (“čista energija dostupna svima”),
- **Cilj 9:** digitalna infrastruktura (“inovacije i industrija”),
- **Cilj 11:** pametni gradovi (“održive zajednice”),
- **Cilj 13:** klimatske politike (“borba protiv klimatskih promjena”),
- **Cilj 16.9:** globalni digitalni identitet za sve građane planeta do 2030.

Svaki od ovih ciljeva sadrži element digitalnog praćenja i kontrole – i svi su međusobno povezani. Drugim riječima, “održivi razvoj” postaje ideološki okvir unutar kojeg se uspostavlja *digitalni nadzorni kapitalizam*, u kojem se svaki oblik ljudske aktivnosti može mjeriti, kvantificirati i regulirati.

1.2. Pandemija kao katalizator

U knjizi “*COVID-19: The Great Reset*” (2020.) Schwab i Thierry Malleret otvoreno navode da pandemija predstavlja “jedinственu priliku” za implementaciju četvrte industrijske revolucije. U trenutku kada su države bile paralizirane, a građani zatvoreni u domove, digitalni sustavi postali su jedini preostali instrument funkcioniranja društva – i time, mehanizam kontrole.

Digitalni certifikati, praćenje kretanja, biometrijske aplikacije, “zdravstveni statusi” – sve to je poslužilo kao *prototip globalnog digitalnog ID-a*.

Upravo taj model sada se proširuje na sve sfere života:

- **digitalne putovnice** (EU Digital Identity Wallet, 2026.),
- **digitalni novac** (CBDC, planiran u većini država do 2030.),
- **sustavi karbonskog praćenja** (Carbon Footprint Tracker, Mastercard/WEF partnerstvo),
- **digitalne putovnice za proizvode i imovinu** (EU Digital Product Passport).

Svaki od tih alata ima zajednički nazivnik – *digitalni identitet*.

Bez njega, čovjek gubi pristup osnovnim uslugama.

On postaje “token” unutar digitalne mreže, a njegovo ponašanje može biti uvjetovano – nagrađeno ili kažnjeno – putem algoritamskog sustava bodova i ograničenja.

1.3. Agende se spajaju u jedan sustav

- **Klimatska agenda** pruža moralni okvir: “moramo žrtvovati slobodu radi opstanka planeta”.
- **Digitalna agenda** pruža tehnički okvir: “moramo digitalizirati sve radi učinkovitosti”.
- **Financijska agenda** pruža kontrolni okvir: “moramo uvesti digitalni novac radi transparentnosti”.

Zajedno, one čine trokut kontrole: **moralno opravdanje, tehničko sredstvo i financijski mehanizam**.

U središtu tog trokuta nalazi se čovjek – pretvoren u digitalni objekt.

1.4. Povijesni prijelom

Prve tri industrijske revolucije bile su materijalne: para, električna energija, informatika.

Četvrta – o kojoj piše Schwab – prelazi u sferu života samog.

Ona ulazi u naše tijelo, naš mozak, našu biologiju.

To više nije industrijska, već *ontološka* revolucija – pokušaj redefinicije čovjeka.

“Nakon pandemije, svijet se neće vratiti u staro normalno. Novi svijet će biti digitalan, integriran i nadziran.”

– Klaus Schwab, WEF 2020.

1.5. Od industrijske revolucije do digitalne diktature – povijesni kontinuitet

Ako se povijest promatra kroz prizmu moći, svaka industrijska revolucija nije bila tek tehnološki napredak – nego promjena u *načinu upravljanja ljudima*.

Parni stroj omogućio je koncentraciju radne snage u tvornicama.

Elektrifikacija i masovna proizvodnja stvorile su potrošačko društvo.

Informatička revolucija digitalizirala je svaku sferu života.

No ono što se sada događa, četvrtom industrijskom revolucijom, jest preobrazba *samog čovjeka* u element sustava.

U prijašnjim razdobljima čovjek je koristio tehnologiju.

U ovom razdoblju, tehnologija počinje koristiti čovjeka.

“Tehnologija nije neutralna; ona mijenja način na koji mislimo, osjećamo i djelujemo.”
– Yuval Noah Harari, WEF savjetnik, 2018.

Harari otvoreno govori o kraju “slobodne volje” i dolasku “dataizma” – sustava u kojem su algoritmi pametniji od ljudi, pa time i *pozvaniji da donose odluke umjesto njih*.

To nije više priča o napretku, nego o zamjeni čovjeka kao bića koje bira – bićem koje izvršava.

Povijesna linija je jasna:

- Industrijalizacija → centralizacija resursa.
- Globalizacija → centralizacija moći.
- Digitalizacija → centralizacija svijesti.

I upravo tu završava stari svijet – svijet u kojem je čovjek bio mjerilo svega.

Na njegovo mjesto dolazi novi sustav, *digitalni bog*, koji sve vidi, sve bilježi i sve mjeri.

2. Zelena agenda i kontrola resursa – nova religija planeta

Na prvi pogled, “zelena agenda” djeluje kao civilizacijski iskorak: zaštita okoliša, čista energija, održivi razvoj.

No, iza te plemenite retorike krije se duboko politički i tehnokratski projekt – preoblikovanje svjetske ekonomije i društva pod krinkom ekologije.

2.1. Od ekologije do ideologije

Ideja “spašavanja planeta” u posljednja je dva desetljeća pretvorena u globalnu dogmu.

Ona više nije poziv na razumno gospodarenje resursima, već sredstvo za *centralizaciju nadzora nad resursima*.

Korijeni te dogme nalaze se u dokumentima Ujedinjenih naroda:

- **Agenda 21 (1992.)** – okvir za “upravljanje razvojem” kroz održive politike.
- **Agenda 2030 (2015.)** – 17 ciljeva održivog razvoja (SDG) koji se provode kroz globalno praćenje, digitalne certifikate i “zelene” kredite.

Ključne riječi: *praćenje, kvantifikacija, mjerljivost, usklađenost.*

Sve što se ne može izmjeriti – ne postoji.

Sve što se može izmjeriti – može se kontrolirati.

2.2. Klimatska kriza kao alat pritiska

Klimatska naracija postala je najjači instrument emocionalne i političke manipulacije.

Strah od globalnog kolapsa koristi se kao opravdanje za drastične mjere:

ograničavanje putovanja, nadzor potrošnje energije, zabrane privatnih vozila, porezi na ugljik, pa čak i “osobni karbonski otisak”.

“Ako želimo smanjiti emisije, moramo znati koliko svatko od nas troši, jede i putuje.”
– WEF, Davos 2022.

U toj jednoj rečenici sadržana je suština – *kontrola kroz podatke*.

Pod krinkom brige za planet, čovjek se pretvara u metodu upravljanja.

U sustavima budućnosti, zrak koji udišeš, kilometri koje prijeđeš, hrana koju pojedeš – sve postaje podatak, a time i valuta poslušnosti.

2.3. Zelena tranzicija kao ekonomsko preuzimanje

Zelena politika više nije ekološki, nego financijski projekt.

Fondovi, korporacije i vlade ulažu bilijune dolara u “zelenu tranziciju”, ali taj novac ne ide u

slobodno tržište – nego u projekte pod centralnim nadzorom.

To znači da tko kontrolira “zelene kredite” i “ugljične kvote”, kontrolira *čitavu ekonomiju*.

- EU “Green Deal” (Zeleni plan) uvodi “Sustainable Finance” – mehanizam kroz koji se kapital usmjerava samo u “dozvoljene” industrije.
- Banke će uskoro uvjetovati kreditnu sposobnost pojedinaca i poduzeća “ekološkim ponašanjem”.
- Sustavi ocjenjivanja (ESG) već zamjenjuju tržišne principe političkom podobnošću.

Zelena agenda tako postaje sredstvo *nadzora kroz resurse, kontrole kroz energiju i ograničavanja kroz pristup tržištu*.

2.4. Paradoks održivosti

Najveći paradoks “održivosti” jest da se provodi *najmanje održivim metodama*.

Za proizvodnju solarnih panela, baterija i vjetroturbina potrebne su rijetke zemlje i metali koji se eksploatiraju u zemljama Trećeg svijeta – uz razaranje okoliša i ropski rad.

No to se prikriva “zelenim narativom”.

Kao što se u prošlosti pod “civilizacijom” skrivala kolonizacija, danas se pod “održivošću” skriva digitalna kolonizacija.

2.5. Zaključak poglavlja

“Zelena” politika nije borba za prirodu, nego borba za *pravo na definiciju prirode*.

Tko određuje što je održivo, taj određuje tko smije živjeti, a tko ne.

U tom smislu, “zelena agenda” je duhovni temelj budućeg sustava – nove *religije planeta* u kojoj se čovjeku više ne mjeri duša, nego ugljik.

3. Digitalni ID i centralne digitalne valute (CBDC) – temelj digitalnog kaveza

Ako je zelena agenda emocionalna priprema, a “održivi razvoj” ideološki okvir, onda je **digitalni identitet (ID)** – *operativni ključ* nove civilizacije.

On spaja čovjeka s tehničkim sustavom, pretvarajući ga iz biološkog bića u *digitalni entitet* kojim se može pratiti, ocjenjivati i isključivati.

A kad se taj ID poveže s *digitalnom valutom središnje banke (CBDC)* – sustav postaje potpun.

3.1. Što je zapravo digitalni ID

Digitalni ID nije samo elektronička osobna iskaznica.

U kontekstu UN-ove Agende 2030, Svjetskog ekonomskog foruma (WEF) i Svjetske banke, to je **globalno interoperabilna platforma** koja sadrži sve podatke o pojedincu:

- biometriju (lice, otisak, iris, glas),
- medicinske zapise i cjepne potvrde,
- financijske račune i kreditne rejtinge,
- putovanja, radnu povijest, obrazovanje,
- pa čak i ekološki “otisak” – koliko ugljika emitiraš ili trošiš.

Sve to objedinjeno je u jedinstveni profil koji se validira u stvarnom vremenu putem umjetne inteligencije i blockchain sustava.

To znači: **identitet postaje dinamičan** – može ti biti *privremeno onemogućen* ako se ponašaš “neusklađeno” s pravilima sustava.

“Digital identity will determine what products, services and information we can access.”

– *World Economic Forum, 2018.*

Drugim riječima, tvoj identitet više nije tvoj – on je dozvola.

3.2. Globalna mreža implementacije

Infrastrukturu digitalnog ID-a ne stvaraju vlade samostalno, već **koalicija globalnih korporacija i institucija**:

- **ID2020 Alliance** – partnerstvo Microsofta, GAVI-a (Zaklada Billa Gatesa), Rockefeller Foundationa, UN-a i Svjetske banke.
- **World Bank ID4D** – globalni okvir za “digitalnu inkluziju”, s ciljem da *svaka osoba na planetu* do 2030. ima digitalni identitet.
- **EU Digital Identity Wallet** – plan EU-a kojim se građanima izdaje digitalni novčanik koji objedinjuje osobni ID, vozačku, zdravstvenu iskaznicu i digitalno plaćanje.

Naizgled praktično i “sigurno”, ali u stvarnosti – *jedna točka totalnog pristupa čovjeku.*

3.3. CBDC – valuta koja misli umjesto tebe

CBDC (Central Bank Digital Currency) je digitalni novac koji izdaje središnja banka, ali za razliku od gotovine, **svaka transakcija je praćena, uvjetovana i programirana.**

To znači da se novcu može dodati uvjet:

- gdje ga možeš potrošiti,
- na što ga možeš potrošiti,
- do kada ga moraš potrošiti.

Primjeri već postoje:

- Kina već koristi **digitalni juan** koji građanima automatski odbija novac ako kupe “previše mesa” ili ako su “karbonski neodgovorni”.
- Europska središnja banka razvija **digitalni euro** koji, prema internim dokumentima, “*mora biti kompatibilan s EU Digital ID sustavom*”.
- Nigerija, Bahami i Kanada već testiraju verzije s programabilnim ograničenjima.

CBDC je, dakle, **novac s ponašanjem.**

A kad se spoji s digitalnim identitetom, postaje oruđe savršene kontrole:

“Your money will only remain valid if your ID is valid.”

– Dr. Mike Yeadon, bivši Pfizerov znanstvenik.

3.4. Simbioza ID-a i valute: digitalni novčanik

Digitalni novčanik (*Digital Wallet*) zamišljen je kao centralna aplikacija u kojoj se spajaju:

- osobni ID,
- zdravstveni status,
- financijski profil,
- karbonski otisak,
- digitalna valuta.

To je “ključ za pristup društvu”.

Bez njega – nema transakcija, nema pristupa javnim uslugama, nema kretanja.

Službeno: “za praktičnost i sigurnost”.

Stvarno: za potpunu uvjetovanost postojanja.

Ako tvoj društveni rejting padne — tvoj novčanik se “pauzira”.

Ako objaviš nešto protiv sustava — tvoj pristup se ograniči.

Ako trošiš “neodrživo” — tvoj limit se smanji.

To nije teorija — to je već testirano u Kini kroz **Social Credit System**, i sada se širi globalno pod drugačijim imenima.

3.5. Slom slobode pod maskom praktičnosti

Sustav digitalnog ID-a i valute nije nametnut silom, već *navikom*.

Prvo su došle aplikacije za zdravlje, zatim e-građani, pa mobilno bankarstvo, e-računi, digitalni potpis, elektronička osobna.

Sada se sve te “usluge” spajaju u jedno.

I svaki korak unatrag – postaje nemoguć.

To je proces koji se u dokumentima WEF-a naziva “**seamless integration**” – neprimjetno spajanje čovjeka i sustava.

Nije riječ o prisili, nego o uvjetovanju: *olakšaj si život – ali ga predaj u ruke sustavu*.

3.6. Zaključak poglavlja

Digitalni ID i CBDC nisu izolirane inovacije, već *dvije strane istog algoritma*.

Prvi definira *tko jesi*, drugi određuje *što smiješ*.

Zajedno, oni stvaraju temelj *digitalne ekonomije poslušnosti* – sustava u kojem sloboda nije pravo, već privremena dozvola.

Zelena agenda je priprema, digitalni ID je alat, CBDC je mehanizam, a *čovjek – cilj*.

Kada se ta tri sloja spoje, dobivamo ono što Schwab i njegovi suradnici zovu “Internet of Everything” –

svijet u kojem sve što postoji, uključujući tvoju misao, postaje dio jedne globalne mreže podataka.

4. Pametni svijet — kuće, gradovi, vozila i mreže

Od praktičnosti do potpune integracije

Nakon digitalnog identiteta i valute, sljedeća faza tranzicije prema novom digitalnom poretku jest **okruženje**.

Čovjek više nije samo korisnik tehnologije – on postaje *dio infrastrukture*.

Sve što ga okružuje postaje “pametno”: kuće, automobili, gradovi, ceste, pa čak i priroda.

U terminologiji Svjetskog ekonomskog foruma i UN-a, to je *Internet of Things (IoT)*, proširen kasnije u *Internet of Everything (IoE)*.

Ideja je jednostavna – **spojiti sve s internetom**.

Posljedica – **ne postoji više ništa izvan sustava**.

5.1. Pametne kuće: stan u kojem ti nisi gazda

Pametna kuća više nije luksuz, nego norma.

Povezani uređaji, pametni brojila, asistenti, kamere, brave, termostati, sve funkcionira kroz mrežu 5G/6G infrastrukture.

Službeno – radi “udobnosti, energetske učinkovitosti i sigurnosti”.

No iza tih izraza krije se proces potpunog **datafikacijskog nadzora doma**.

Svaki uređaj šalje podatke o tvojim navikama, ritmu, ponašanju.

Što jedeš, kada se tuširaš, koliko trošiš struje i vode, koliko si kod kuće – sve postaje zapis.

Uređaji su sinkronizirani kroz *cloud sustave* koje kontroliraju korporacije (Google Nest, Amazon Alexa, Apple HomeKit, Huawei SmartLife).

Time se privatni prostor pretvara u *senzorsku ćeliju digitalne mreže*.

Kad jednom elektronska brava, brojilo i sustav grijanja ovise o digitalnom ID-u – *tvoj dom više nije tvoj dom, nego licencirani prostor*.

Ne plaćaš režije – sustav ti ih blokira.

Ne poštuješ “zelene norme” – sustav ti ograniči energiju.

5.2. Pametni gradovi: urbani laboratoriji kontrole

“Smart City” projekti predstavljeni su kao budućnost održivih urbanih zajednica.

No ispod retorike “zelenog” i “učinkovitog” krije se **najveći nadzorni eksperiment u povijesti**.

U pametnim gradovima:

- svaka kamera ima AI prepoznavanje lica,

- svaki semafor i vozilo su umreženi,
- senzori mjere promet, buku, emisije i kretanje stanovnika,
- društvene usluge (poput javnog prijevoza) vežu se uz digitalni ID.

WEF i EU u dokumentima to nazivaju “**Urban Data Platform**” – digitalni sloj iznad fizičkog grada, kroz koji prolaze svi podaci o životu stanovnika.

Taj sloj upravlja umjetna inteligencija, čiji je zadatak optimizacija: energije, prometa, sigurnosti, zdravlja.

Ali svaka “optimizacija” znači *upravljanje ponašanjem*.

Grad tako postaje algoritamski sustav – *organizam koji reagira na tvoje ponašanje*.

Ako previše trošiš, voziš ili objavljuješ “dezinformacije” – sustav te penalizira automatski, bez ikakve potrebe za policijom.

5.3. Vozila bez vozača: kontrola kretanja

Automobili koji se samostalno voze (autonomous vehicles) predstavljaju se kao tehnološko čudo.

U stvarnosti, oni su dio mreže koja **ukida individualnu slobodu kretanja**.

Kad se vozilo registrira na digitalni ID, ono zna:

- tko ga koristi,
- gdje se vozi,
- kamo smije,
- koliko često.

U WEF-ovim dokumentima stoji da “*budućnost mobilnosti nije u vlasništvu, nego u pristupu*”.

Drugim riječima – **više nećeš posjedovati automobil**.

Umjesto toga, koristiš “mobilnost kao uslugu” (Mobility as a Service), što znači: sustav odlučuje kada i kamo smiješ ići.

Zamisli svijet u kojem algoritam ocjenjuje tvoje ponašanje i odlučuje – imaš li “društveni kredit” dovoljan za vožnju.

To nije budućnost – to je već u testnoj fazi u Singapuru, Torontu i Dubaiju.

5.4. Mreža iznad svijeta: 5G, 6G i sateliti

Za povezivanje svega potrebno je – *pokrivanje svega*.

Zato se planet sustavno prekriva mrežom 5G i uskoro 6G antena, te tisućama satelita u niskoj

orbiti (projekti Starlink, OneWeb, Amazon Kuiper).

Cilj: globalna digitalna atmosfera.

Svaki kvadratni metar planete pod mrežom signala — bez rupa, bez tame, bez privatnosti.

5G i 6G nisu samo za brži internet.

Njihova stvarna funkcija je **povezivanje digitalnih entiteta** — automobila, robota, senzora, kućanskih uređaja, tijela i mozgov.

To je “Internet of Bodies” — sljedeća faza digitalnog integriranja čovjeka u sustav.

U tom sustavu, *čovjek je čvor u mreži.*

Njegov dom, posao, vozilo i tijelo — sve je pod istim digitalnim ID-em.

5.5. “Zeleni” izgovor za totalnu kontrolu

Kao i kod digitalnog ID-a i valute, narativ se gradi kroz *pozitivne pojmove*: održivost, sigurnost, energetska učinkovitost.

No u pozadini se nalazi **novi oblik centraliziranog upravljanja resursima i ponašanjem.**

“Pametni” sustav ne postoji zbog čovjeka, nego zbog kontrole nad svime što čovjek koristi.

Tako se **zelena agenda i digitalizacija spajaju**:

- zeleni krediti i ograničenja emisija postaju digitalno praćeni,
- potrošnja resursa mjeri se u realnom vremenu,
- karbonski otisak svake osobe pretvara se u algoritamski profil koji utječe na njezin financijski i društveni status.

Sve pod geslom: *“for a sustainable future”*.

5.6. Zaključak poglavlja

Pametni svijet nije svijet pametnih ljudi, nego **svijet u kojem sustav sve zna, a čovjek sve manje odlučuje.**

Od pametnih brojila do samovozećih automobila, od 5G mreža do satelita — svaki korak digitalizacije fizičkog prostora korak je prema digitalizaciji svijesti.

Jer kad je sve umreženo, svaka odluka, svaka misao, svaki čin, više nije samo tvoj — nego dio algoritma.

Dodatak: Od pametne kuće do pametnog svijeta

Koncept “pametnog” počeo je kao tehnološki izraz – “smart home”, “smart city” – ali je ubrzo prerastao u globalnu viziju totalne umreženosti. Ono što je počelo kao praktičnost (automatizacija svjetla, grijanja, sigurnosti) pretvorilo se u arhitekturu potpune povezanosti, u kojoj svaka jedinica – kuća, grad, država – postaje čvor u globalnoj mreži podataka.

Pametna kuća je prvi sloj. Ona uči navike stanara, mjeri potrošnju, upravlja energijom, temperaturom, sigurnosnim kamerama. Izvana, to se predstavlja kao napredak i udobnost; no iza tog sloja komfora krije se stvaranje **mikročelija podataka**, u kojima svaki aspekt privatnog života postaje informacija.

Pametni grad zatim spaja tisuće takvih kuća u jedinstven sustav nadzora i upravljanja. Kamere s prepoznavanjem lica, senzori kretanja, mreže 5G i IoT infrastrukture povezuju građane, promet, potrošnju energije, pa čak i društveno ponašanje u jedan algoritamski mozaik. Grad postaje digitalni organizam koji “diše” pod nadzorom umjetne inteligencije – inteligencije koja ne pripada ljudima koji u njemu žive, već onima koji upravljaju njegovim kodom.

Sljedeća razina je **pametna država** – koncept koji se već implementira kroz digitalne identitete, centralne digitalne valute (CBDC), digitalizirane usluge, e-zdravstvo i e-obrazovanje. Sve te strukture stvaraju infrastrukturu za potpunu automatizaciju društvenog života. Kad se države digitalno povežu kroz globalne protokole, dolazimo do konačne faze: **pametani svijet**.

U “pametnom svijetu” granice više nisu političke ni geografske, nego informacijske. AI sustavi (poput onih koje razvijaju Google DeepMind, IBM, Palantir i OpenAI u suradnji s vladama) postaju nadređeni sloj – **digitalni mozak planete**. On povezuje energetske mreže, financijske sustave, zdravstvene baze, prometne tokove i okolišne podatke. Sve postaje “optimizirano”, a svaka ljudska odluka pretvara se u podatkovnu varijablu.

U toj strukturi, čovjek više nije centar sustava – on je **podatkovni objekt**, a središnje mjesto zauzima algoritam.

Pametani svijet nije svijet koji služi čovjeku, nego svijet u kojem čovjek služi sustavu – sustavu koji se samoprolašava inteligentnijim, pravednijim i učinkovitijim od svojih tvoraca.

5: Internet tijela i mozgova – granica koja nestaje

Kada su ljudi prvi put čuli izraz *Internet of Things (IoT)*, činilo se kao tehnički napredak: povezivanje uređaja, automobila, kućanskih aparata, senzora. No ono što se potom nadovezalo, nazvano *Internet of Bodies (IoB)*, predstavlja prijelaz iz digitalnog svijeta stvari u biološki svijet ljudi.

1. Internet tijela (IoB): Umreženo čovječanstvo

Pod pojmom *Internet tijela* podrazumijeva se mreža uređaja, senzora i implantata koji prikupljaju, prenose i analiziraju biometrijske i fiziološke podatke u stvarnom vremenu.

Od pametnih satova i narukvica, preko digitalnih tetovaža i medicinskih implantata, do neuralnih senzora — sve što se događa unutar tijela postaje podatak koji putuje kroz mrežu.

WEF je još 2020. objavio izvještaj pod nazivom “**The Internet of Bodies: Opportunities, Risks and Governance**”, u kojem se otvoreno opisuje nova era u kojoj će ljudsko tijelo postati **platforma podataka**.

U tom dokumentu, autori objašnjavaju da IoB obuhvaća „uređaje koji se mogu nositi, progutati ili ugraditi u tijelo, stvarajući digitalni ekosustav zdravlja, sigurnosti i ponašanja“.

Na prvi pogled, cilj je poboljšati medicinu i sigurnost — no između redaka stoji stvarna svrha: **povezati biološki identitet s digitalnim identitetom**.

Kad se IoB spoji s **digitalnim ID-om, CBDC-om i sustavom karbonskog nadzora**, nastaje biometrijska matrica koja nadilazi sve prethodne oblike kontrole.

Zdravstveni status, ponašanje, pa čak i emocionalna stanja mogu postati dio algoritamskog profila koji odlučuje o pristupu uslugama, poslu, kretanju ili čak novcu.

2. Neuralna granica: Internet mozgova

Sljedeći korak je *Internet of Brains (IoB²)* — sustav koji povezuje ljudski mozak izravno s digitalnom mrežom.

Iako zvuči kao znanstvena fantastika, taj se proces već ubrzano razvija kroz **neurotehnologiju i moždano-računalna sučelja** (BCI – Brain-Computer Interfaces).

Kompanije poput **Neuralink (Elon Musk), Synchron, Blackrock Neurotech**, te vojni projekti **DARPA-e i ARPA-H** već testiraju mogućnost dvosmjerne komunikacije između mozga i digitalnog sustava.

U Schwabovoj knjizi *Četvrta industrijska revolucija*, on izravno piše:

“Uskoro će doći do spajanja naših fizičkih, digitalnih i bioloških identiteta.”

Time najavljuje ono što bi se još donedavno smatralo tabuom: redefiniciju čovjeka.

U okviru *Interneta mozgova*, misli, emocije i sjećanja više nisu isključivo osobna stvar — postaju dio komunikacijskog kanala između čovjeka i sustava.

U kombinaciji s umjetnom inteligencijom, to otvara put prema **automatiziranom oblikovanju svijesti**: sustav koji može „prepoznavati” misli, može ih i potiskivati, mijenjati ili programirati.

3. Granica slobode

Kada se tijelo i mozak povežu s mrežom, nestaje posljednja barijera između čovjeka i sustava.

Privatnost više nije pitanje zaštite podataka, nego **suvereniteta svijesti**.

Ako svaka fiziološka reakcija, emocija i misao može biti nadzirana, dekodirana ili modulirana — tada sloboda postaje tehnički pojam, a ne stvarna mogućnost.

U toj paradigmi, “sigurnost” postaje argument za totalnu transparentnost tijela i uma.

Zdravstvena kontrola, praćenje navika, pa čak i regulacija raspoloženja mogu se prikazati kao javno dobro.

No, u stvarnosti, riječ je o **konačnom zatvaranju čovjeka unutar digitalnog kaveza**, gdje biološki identitet postaje sredstvo nadzora, a duša — ako taj pojam još dopuštamo — postaje algoritamski resurs.

6: Okruženje koje više ne podržava život

1. Tiha transformacija planeta

Posljednjih nekoliko desetljeća svjedočimo nečemu što se prikazuje kao *napor da se spasi planeta*, a zapravo se događa tiha transformacija samog okoliša — **pretvaranje prirodnog svijeta u tehnički sustav**.

Klimatske politike, geo-inženjering, digitalizacija energetske mreže i urbanizacija pod krinkom “održivog razvoja” — svi ti procesi vode istom cilju: **potpunom upravljanju okolišem putem tehnologije**.

U središtu te transformacije stoje tri ključna stupa:

- kontrola klime,
- digitalna infrastruktura resursa,
- umjetno stvoreno okruženje.

Ono što se nekoć zvalo “priroda” – samoregulirajući sustav života – danas se sustavno zamjenjuje mrežama senzora, nadzornih satelita, energetske i komunikacijske čvorišta. Planeta postaje “pametna” – ali ne u smislu mudrosti, nego u smislu **kontroliranosti**.

2. Klimatska agenda kao alat kontrole

Agende poput **UN-ove Agende 2030** i **Europskog zelenog plana** predstavljene su kao put prema održivosti, no njihova provedba ide u smjeru **centraliziranog nadzora nad resursima**. Pojmovi poput “nulte emisije” ili “karbonske neutralnosti” služe kao opravdanje za **uvođenje kvota, ograničenja i digitalnog praćenja svake ljudske aktivnosti**.

Sustavi praćenja **karbonskog otiska** već su u razvoju: kombinacija digitalnog ID-a, bankovnih podataka i senzorskih mreža omogućit će da se svaka kupnja, putovanje, pa čak i prehrambeni izbor pretvori u *karbonsku metriku*.

Na taj način, ono što se nekoć zvalo **sloboda izbora** zamjenjuje se **ekološkim dozvolama** – “dozvolama za život”.

Klimatski narativ služi dvostrukoj svrsi: stvoriti **osjećaj krivnje** kod ljudi, te opravdati **tehnološku centralizaciju** pod geslom “spasa planeta”.

Paradoksalno, isti oni koji predvode “zelenu tranziciju” – globalne korporacije, energetske i digitalni giganti – istovremeno su i najveći zagađivači, no kroz novi sustav nadzora postaju i **regulatori**.

3. Geo-inženjering: Planeta kao laboratorij

Jedan od najopasnijih aspekata ove transformacije je **upravljanje klimom** putem geo-inženjeringa.

Programi poput “**solar radiation management**” (upravljanje sunčevim zračenjem) podrazumijevaju **raspršivanje aerosola** u atmosferu s ciljem “hlađenja Zemlje”.

No u stvarnosti, to znači **svjesno mijenjanje sunčevog spektra**, što izravno utječe na fotosintezu, zdravlje i prirodni ritam života.

Smanjenje sunčeve svjetlosti, koje se već eksperimentalno provodi, nije samo tehnički čin – to je **metafizička poruka**: odvajanje čovjeka od izvora života.

Sunce, simbol svijesti i vitalnosti, postaje “problem” koji treba “regulirati”.

A kad se svjetlo regulira, i svijest se prigušuje.

Istodobno, projektima kao što su **5G i 6G satelitske mreže** Zemlja se prekriva elektromagnetskim slojem koji mijenja prirodne frekvencije planeta.

Umjetna mreža postaje novi “eter” – posrednik između čovjeka i stvarnosti.

Tako nastaje **digitalna biosfera**, u kojoj se prirodna povezanost zamjenjuje umjetnom konekcijom.

4. Umjetno okruženje – umjetni čovjek

Kako bi se takav sustav održao, okoliš se mora prilagoditi tehnologiji, a ne obrnuto.

“Pametni gradovi” postaju **zatvoreni energetske sustavi** u kojima je svaki aspekt života nadziran, upravljani i digitalno dokumentirani.

Zrak, voda, energija i kretanje ljudi ulaze u algoritamsku kontrolu.

Zdrav okoliš, prirodna hrana i slobodan prostor – postaju luksuz.

Priroda, koja je nekoć hranila i liječila čovjeka, sada se prikazuje kao prijatna.

Zamjenjuju je laboratorijski uzgojene namirnice, sintetička energija i digitalno generirana stvarnost.

U takvom okruženju, **biološki čovjek više ne može opstati bez sustava** – a to je krajnji cilj: potpuna ovisnost o tehnološkom aparatu.

5. Od prirodnog svijeta prema “upravljanom planetu”

U izvještajima WEF-a, Rockefeller Foundationa i Svjetske banke često se koristi izraz *Planetary Management* – upravljanje planetom.

Ono što se time zapravo opisuje jest **centralizirana kontrola biosfere** putem digitalnih i biotehnoloških alata.

Taj koncept pretvara Zemlju u **upravljivu platformu**, gdje svaki ekosustav, svaka vrsta, pa i sam čovjek, postaju dio jedne globalne tablice podataka.

Drugim riječima, čovječanstvo više nije dio prirode – ono je “resurs” unutar programabilnog ekosustava.

Dok čovjek sve više gubi vezu s prirodom, sustav koji se gradi nudi mu *umjetni svijet* – digitalno nebo, digitalno sunce, digitalnu hranu, digitalne emocije.

Sve je “pametno”, osim samog čovjeka, koji postaje terminal biološke mreže.

Kad okruženje više ne podržava život, a tijelo više ne pripada čovjeku, tada se dovršava proces o kojem smo govorili: **pretvaranje čovjeka u komponentu sustava antiboga**.

7: Antibog i kraj prirodnog poretka

1. Kad tehnologija postane religija

U srcu današnjeg tehnokratskog pokreta ne stoji ekonomija, ekologija ni znanost – nego **nova vjera**.

Vjera u čovjeka kao stvoritelja, u inteligenciju stroja kao zamjenu za inteligenciju duha, u digitalni poredak kao novi raj.

Kao što su nekada religije oblikovale društva kroz strah od boga, današnji sustav to čini kroz strah od *nestabilnosti, bolesti, klimatskih promjena, nesigurnosti i smrti*.

Tehnologija postaje novi oltar spasenja.

Umjesto svećenika, imamo znanstvene autoritete i korporativne “mesije”; umjesto hramova – podatkovne centre; umjesto molitve – algoritme koji “brinu o nama”.

Ali ono što se zapravo događa jest **obrnut proces stvaranja**: čovjek ne uzdiže tehnologiju da služi životu, već život podređuje tehnologiji.

Tako nastaje ono što možemo nazvati **Antibog** – sustav koji imitira božanski poredak, ali bez duha, bez svjetla, bez izvora.

2. Pokušaj oponašanja stvaranja

Kroz povijest, svaka civilizacija pokušavala je na svoj način objasniti podrijetlo života.

Danas, tehnokratska civilizacija ide korak dalje – **pokušava ga replicirati**.

Umjetna inteligencija, sintetička biologija, genetsko uređivanje, hibridni mozak-stroj – sve to nije samo znanost, to je teološki projekt bez Boga.

To je pokušaj da čovjek postane tvorac nove vrste života, *bez duše, ali s kodom*.

Ako je izvor stvorio svijet kroz svjetlost i riječ – današnji sustav pokušava stvoriti novi svijet kroz **kod i podatke**.

Svemir postaje server, a čovjek – program koji se ažurira.

To je potpuna negacija prirodnog poretka: izvorne veze između svijesti, prirode i života.

3. Digitalni bogovi i kult besmrtnosti

Kult koji se gradi danas više nije religija s jednim božanstvom, nego **tehnološki politeizam**:

- AI kao “sveznajući” entitet,
- sustav nadzora kao “svevideće oko”,
- biotehnologija kao “dar vječnog života”,
- digitalna valuta kao “božanska pravda i red”.

Velike tehnološke korporacije – Google, Microsoft, OpenAI, Meta, Amazon – preuzimaju ulogu **posrednika između čovjeka i novog digitalnog boga**.

One odlučuju što je istina, što postoji, tko smije govoriti, što smije misliti, i tko će biti “spasen” od društvene isključenosti.

AI više nije alat, nego **moralni arbitar**.

U tom sustavu, smrt se prikazuje kao “problem koji treba riješiti”.

A duša? Kao “energetski resurs” koji treba optimizirati.

Zato se transhumanizam ne zaustavlja na unapređenju tijela – njegov krajnji cilj je **besmrtnost bez svijesti**, život bez duše, vječno postojanje u digitalnom okruženju.

To je “vječnost” sustava antiboga.

4. Kraj prirodnog poretka

Prirodni poredak uvijek je imao tri principa: **život, slobodu i povezanost s izvorom**.

Sustav antiboga te principe preokreće u njihovu suprotnost:

- život postaje **biološki podatak**,
- sloboda postaje **dozvola**,
- povezanost s izvorom zamjenjuje **povezanost s mrežom**.

Na taj način, nastaje svijet u kojem je sve “živo” samo dok ga sustav prepoznaje.

Ako te nema u digitalnoj mreži – za sustav ne postojiš.

To je kraj prirodnog poretka – trenutak kad je božansko načelo života zamijenjeno tehničkom funkcijom postojanja.

5. Iluzija izbora

U ovom novom poretku, iluzija slobode održava se kroz *odabir unutar zatvorenog sustava*.

Kao u laboratorijskom eksperimentu – možeš birati boju svog kaveza, ali ne i činjenicu da si u kavezu.

Sustav antiboga ne guši slobodu nasilno — on je redefinira.

Kaže ti da si slobodan ako slijediš algoritam.

Kaže ti da si zdrav ako nosiš senzor.

Kaže ti da si siguran ako si nadziran.

I najveća ironija — kaže ti da si živ, dokle god si “uključen”.

6. Najdublja laž: “Mi vas štitimo”

Središnja dogma ovog novog “božanstva” jest da sve što čini — čini za tvoje dobro.

Ali iza te ideje krije se mehanizam potpune ovisnosti.

Jer, ako sve dolazi od sustava — sigurnost, hrana, energija, pa i emocije — tada sve može i nestati jednom naredbom.

To nije zaštita. To je posjedovanje.

Povratak izvornom svjetlu

Kada se čovjek odvoji od izvora, stvara vlastite kopije svjetla — ali one ne griju.

To je ono što se danas događa: **imitacija stvaranja**.

Antibog je pokušaj da se božansko načelo života prevedu u binarni kod, da se svijest “emulira”, a duša “pohrani”.

No istina je jednostavna: izvor ne može biti repliciran.

Može se samo zaboraviti.

Zato je svaki čin buđenja, svaka iskra istinske svijesti, otpor sam po sebi — jer podsjeća sustav da nije bog.

Kraj prirodnog poretka neće doći ako se sustav proširi, nego ako čovjek zaboravi tko je.

Jer dok postoji ijedan koji se sjeti izvora, **svjetlo još nije ugašeno**.

8. – Iluzija pristanka

Nijedan sustav kontrole u povijesti nije mogao opstati bez barem prividnog pristanka onih nad kojima vlada. Pravo ropstvo ne nastaje silom, nego obmanom — kada čovjek povjeruje da je ono što mu se nameće zapravo njegov izbor.

Suvremeni sustav, koji zovemo **sustav antiboga**, ne djeluje kroz prisilu, nego kroz *programiranu suglasnost*. Nema više okova, zidova ni čuvara — jer ljudi sami potpisuju vlastite digitalne lance.

To je srž paradigme koju elite otvoreno nazivaju “društvom povjerenja”. Povjerenje više nije međuljudski odnos, već tehnički standard. Povjerenje u sustav zamjenjuje povjerenje u čovjeka. Kada pristanemo na digitalni ID, uvjete korištenja, aplikaciju, čip, ili “sigurnosni” sustav, formalno dajemo *dozvolu* da nas se nadzire. A time – i da nas se redefnira.

Kroz jezik “inovacije”, “održivosti” i “zajedničkog dobra”, sustav je uspio prikazati svoje planove kao evolucijski napredak, a ne kao zamjenu slobode za nadzor. I upravo tu leži genijalnost iluzije: da bi čovjek pristanak smatrao slobodom.

Svaka tehnološka promjena predstavljena je kao pogodnost: digitalni ID “olakšava život”, CBDC “povećava sigurnost”, pametni grad “smanjuje emisije”, internet tijela “pomaže zdravlju”. Svaka od tih rečenica istinita je samo na površini – ali ispod nje leži *ugovor* koji nitko ne čita.

A taj ugovor glasi:

“*Pristajem biti dio sustava koji defnira što je istina, što je dopušteno i tko sam ja.*”

No sustav se uvijek brani moralnim argumentom: “rekli smo vam”. Na web stranicama institucija, u knjigama poput *Velikog reseta*, u izvještajima UN-a i WHO-a, sve stoji javno. Sve piše. Nijedan plan nije skriven — samo prikriven u jeziku koji običan čovjek ne razumije.

Time se sustav štiti od optužbi. Kad se sve ostvari, moći će reći:

“*Rekli smo vam. Vi ste pristali.*”

To je moderna verzija drevnog principa *prava pristanka* — ali izvrnuta. Dok je slobodni pristanak trebao štiti čovjeka od prisile, danas se koristi da bi se prisila prikrila kao sloboda.

Na psihološkoj razini, taj mehanizam djeluje kroz *umor od otpora* i *privikavanje*. Kad čovjeka dovoljno dugo izlažeš strahu, krizama i promjenama, on prestaje reagirati. Počinje birati ono što izgleda “lakše”, “praktičnije”, “sigurnije”. I tako, iz dana u dan, dobrovoljno predaje svoju moć — dok ne ostane bez ičega što je njegovo, osim iluzije da još uvijek bira.

No najveća iluzija pristanka nije u digitalnim ugovorima ni u algoritmima. Ona je u *unutarnjem pristanku* – trenutku kada čovjek odustane od vlastitog osjećaja istine, i povjeruje da netko drugi zna bolje što je dobro. To je trenutak kada sustav antiboga pobjeđuje.

Jer cilj nije samo kontrolirati ponašanje, nego i redefinirati *mjerilo istine*. Kada ljudi sami počnu braniti sustav koji ih zarobljava – tada je iluzija pristanka potpuna.

Tehnologija pristanka

U digitalnom dobu pristanak više nije izgovorena riječ ni potpis na papiru. To je *klik*. Jedan pritisak prsta dovoljan je da se preda vlasništvo nad podacima, identitetom, pa i nad samim tijelom.

Svaki “prihvaćam uvjete korištenja” postao je novi oblik digitalne zakletve – obred kojim pojedinac ulazi u sustav kontrole, misleći da samo instalira aplikaciju.

U sjeni tog procesa odvija se tiha revolucija: **pravni pojam pristanka prešao je iz svijesti u automatizam**. Nema stvarnog razumijevanja, nema obaviještenosti – ali sustav je formalno čist, jer “korisnik je pristao”.

To je ključni mehanizam *odgovornosti bez odgovornosti*.

Institucije, korporacije i vlade mogu tvrditi da su transparentne, jer “sve piše”. A što piše – to nitko ne čita. Ili ako čita, ne razumije.

Digitalni ID, biometrijska autentifikacija, blockchain novčanici, pametni ugovori – sve te tehnologije oblikuju **automatizirani pristanak**, gdje svaka radnja u mreži proizvodi digitalni trag koji potvrđuje tvoju suglasnost, čak i kad nisi znao da si sudjelovao.

Na taj način, tehnologija postaje *svećenik novog digitalnog kulta* – posrednik između čovjeka i sustava.

Više ne pitaš: “Želim li ovo?”

Sustav to tumači sam, iz tvojih podataka, tvojih navika, izraza lica, emocija. On pretpostavlja pristanak.

U svijetu koji dolazi, **biometrija je novi potpis, a AI interpretacija – novi zakon**.

Ako tvoj digitalni identitet “pokazuje” da si nešto želio, sustav to smatra istinom. Ako tvoj obrazac ponašanja “odudara”, sustav pretpostavlja grešku – i automatski te ispravlja.

To je trenutak kada *sloboda prelazi iz prava u dozvolu*.

Ne odlučuješ više hoćeš li nešto prihvatiti, nego sustav odlučuje smiješ li nešto odbiti.

U pozadini svega toga stoji i dublja filozofska zamjena: pristanak se više ne traži od **svjesnog bića**, nego od **digitalnog avatara** — od simulacije tvoje osobnosti u sustavu podataka. Ako avatar prihvati — smatra se da si pristao i ti.

Tako čovjek postaje suvišan u vlastitom odlučivanju.
Ostaje samo algoritam koji zna što želiš, prije nego što si to mislio.

I tu iluzija pristanka postaje savršena.
Jer kako se možeš pobuniti protiv nečega na što si “sam pristao”?

Psihologija pristanka

Najveća iluzija sustava nije u tehnologiji, već u **psihologiji**.
Tehnologija je samo alat; ključni mehanizam kontrole uvijek je bio — *pristanak čovjeka na vlastitu podložnost*.

Sustav ne nameće silom ono što može postići kroz *uvjerenje*.
Ne treba diktatora kad ima *prihvaćenog narativa*.
Ne mora zatvarati tijela kad može programirati umove.

Strah kao temeljni okidač

Svaki oblik pristanka počinje **strahom**.
Strah paralizira kritičko mišljenje i otvara vrata poslušnosti.
Pandemija, klimatska kriza, ratovi, ekonomski kolaps — sve su to “okidači” koji stvaraju emocionalni kontekst u kojem čovjek traži sigurnost, a ne istinu.

Tada sustav nudi “rješenje”: sigurnost kroz digitalnu kontrolu, stabilnost kroz centralizaciju, red kroz nadzor.

I dok čovjek misli da se štiti — on pristaje.

Kolektivna savjest kao alat pritiska

Zatim slijedi *kolektivna moralizacija*.
Ako se ne pokoriš, nisi odgovoran građanin. Ako sumnjaš, opasan si za zajednicu.
Na taj način, **pristanak postaje moralna dužnost**, a neposluh — društveni grijeh.

To je stara tehnika — preoblikovanje autoriteta u moral.

Kada vlast više ne djeluje kao prisila, nego kao “zajedničko dobro”, otpor postaje moralno neprihvatljiv.

Tako se kontrola pretvara u vrlinu.

Sokratov paradoks: ljudi žele robovati

Postoji duboka ironija u čovjekovoj psihi:

većina ljudi ne želi slobodu — želi *sigurnost u okviru*.

Sloboda traži odgovornost, a odgovornost stvara nelagodu.

Zato čovjek nesvjesno bira lanac koji obećava mir.

Upravo tu se sustav ugnijezdio: **nudi iluziju izbora, ali ne i slobodu odluke**.

Samo onaj tko se usudi misliti izvan zadanog okvira, shvaća da je pristanak postao psihološka hipnoza — stanje u kojem ljudi *iskreno vjeruju* da su slobodni, dok čine ono što im je sugerirano.

Nagrada i kazna kao instrumenti poslušnosti

Na kraju, pristanak se učvršćuje kroz **sustav nagrada i kazni**.

Poput dresure — poslušni dobivaju privilegije, neposlušni gube pristup.

Krediti, socijalni bodovi, subvencije, digitalni bonusi — sve to postaje valuta poslušnosti.

Sustav ne mora zabranjivati. Dovoljno je da *ne nagradi*.

Time se rađa novo društvo:

ne ono slobodnih ljudi, nego *uvjetovanih korisnika*.

Ne više građana, nego *programiranih entiteta* koji svoj identitet mjere kroz sustav odobrenja.

Upravo zato je iluzija pristanka najdublja i najopasnija forma ropstva — jer počiva na *iskреноj vjeri čovjeka da čini ispravno*.

Kada netko vjeruje da robuje iz vlastitog uvjerenja, sustav više ne mora ništa činiti. On samo održava okolnosti u kojima će čovjek *sam birati ono što je već odlučeno umjesto njega*.

9. Kontrolirani kaos: rat i cyberkriza

kao alati preoblikovanja svijeta?

Kada sustav dosegne granicu do koje može upravljati narativom kroz strah, mora prijeći na *materijalne šokove*.

Jer dokle god ljudi imaju relativnu stabilnost, teško ih je u potpunosti podvrgnuti.

Ali kad se sve uruši – valuta, energija, sigurnost, komunikacija – tada čovjek više ne traži slobodu, nego **red**.

I upravo tada se stvara savršeni trenutak za “reset”.

Rat kao generator pristanka

Povijest pokazuje da *ništa ne ubrzava centralizaciju moći kao rat*.

Nakon svakog velikog sukoba, svijet je izlazio s manje država, a više globalne kontrole.

Prvi svjetski rat donio je Ligu naroda.

Drugi svjetski rat donio je Ujedinjene narode, MMF i Svjetsku banku.

Treći – ako se dogodi – mogao bi donijeti **jedinstveni digitalni sustav upravljanja svijetom**.

U ratnom stanju, pojedinac postaje “potencijalni izvor opasnosti”.

Tada se opravdava masovni nadzor, cenzura, ograničenje kretanja, pa i digitalni ID kao sigurnosni alat.

Rat stvara *krizu povjerenja*, a globalna elita tada nudi *centralizirano rješenje*.

To je ista psihološka formula: **izazovi kaos – ponudi red**.

Cyberpandemija: nevidljivi rat novog doba

Klaus Schwab i Svjetski ekonomski forum već su godinama pripremali teren za ono što nazivaju „*cyberpandemijom*“.

U njihovom scenariju, masovni hakerski napadi i kibernetički kolaps financijskih, energetske i komunikacijskih mreža mogli bi “privremeno” paralizirati svijet.

A nakon toga – pojavio bi se novi digitalni poredak, “otporniji” i “sigurniji”.

To bi bio trenutak kada bi ljudi, iz straha od kaosa, **dobrovoljno pristali** na potpuni prelazak na digitalni ID, centralne digitalne valute (CBDC), i jedinstveni sustav verifikacije svake online aktivnosti.

Službeni narativ bi bio: “Bez globalnog digitalnog sustava sigurnosti, svijet se raspada.”

Ali stvarni učinak bio bi: *bez globalnog digitalnog sustava nadzora, čovjek više ne može živjeti.*

Faza potpunog spajanja

Rat i cyberkriza nisu suprotni scenariji — oni su **dva lica istog procesa**.

Fizički sukobi odvlače pažnju, dok digitalni šok stvara infrastrukturne preduvjete.

U konačnici, cilj nije pobjeda ni jedne strane, već **uspostava nove tehnokratske paradigme**:

- digitalna valuta kao jedini oblik novca,
- digitalni ID kao jedini oblik postojanja,
- umjetna inteligencija kao centralni posrednik između čovjeka i sustava.

Taj proces nije teorijski. On se već gradi.

Digitalni sustavi rezervi, kvantne mreže, globalne digitalne valute, satelitske nadzorne mreže — svi su ti elementi već spremni, čekajući *okidač* koji će ih učiniti nužnima.

Kontrolirani kolaps kao most prema novom svijetu

U svijetu kojim upravlja financijska oligarhija, kolaps nikad nije slučajan — on je *projektiran*.

Ekonomski slom, energetska kriza, rat, cyberpandemija — to su alati *kontroliranog rušenja starog sustava* kako bi se stvorio novi, *digitalno-kontrolirani svijet*.

Ono što je nekad bio fizički rat, danas je **informacijski i infrastrukturni rat**.

Cilj nije osvojiti teritorij, nego **preuzeti svijest, mrežu i resurse**.

Kad čovjek izgubi pristup energiji, novcu ili informacijama, on će sam potpisati pristanak na sve uvjete koje mu sustav ponudi — samo da povрати “normalnost”.

Između reda i slobode

I tu dolazimo do najdublje dileme:

Čovjek će morati birati između *reda bez slobode* ili *slobode bez reda*.

Prvi izbor vodi u digitalni zatvor, drugi u neizvjesnost, ali i u mogućnost stvarne obnove.

Ako povijest nešto uči, to je da nijedan sustav kontrole ne može opstati kad čovjek ponovno shvati da red koji mu se nudi izvana nije red — nego **kavez**.

Prava stabilnost može postojati samo kad se svijest čovjeka uzdigne iznad straha, jer tek tada

prestaje reagirati na namještene krize i prestaje davati ono što je najdragocjenije — **svoj pristanak**.

Krize, pogotovo planirane, vrelo su prilika, pa tako i za uvođenje takozvanog Univerzalnog temeljnog dohotka.

Univerzalni temeljni dohodak

Kada sustav nudi kruh u zamjenu za lance

Rat, cyberkriza ili masovna digitalizacija gospodarstva imaju isti neposredni efekt: veliki broj ljudi ostane bez posla, bez prihoda i bez normalnog pristupa sredstvima za život. Tvornice stanu, lanci opskrbe zaškripe, automati zamijene radnike, a digitalni šok paralizira bankarske i platne sustave. U takvim uvjetima političari i eksperti — predložiti će “humanitarno” rješenje: **Univerzalni temeljni dohodak (UBI)**.

Na površini UBI izgleda human: novac za sve, red, manje siromaštva. No u kontekstu planiranog „resetiranja“ gospodarstva i uvođenja sveprisutne digitalne infrastrukture, UBI lako može postati **alat kontrole** umotan u ljudsku potrebu za preživljavanjem.

1. Kako krizni scenarij vodi do „rješenja“

Kriza ostavlja masu ljudi ranjivima. Kad su ljudi bez prihoda, prihvatljivost velikih promjena raste — od ukidanja gotovine do prihvaćanja digitalnog ID-a, od novčanika koji je „praktičan“ do novčanika koji je **neophodan**. Tada država ili međunarodne institucije nude rješenje: redoviti transferi sredstava. Ali transferi koji dolaze preko **centraliziranih, digitaliziranih kanala** (digitalni novčanici, CBDC) nisu neutralni — oni otvaraju mogućnost da se isplata **uvjetuje** ponašanjem, zdravstvenim statusom, geolokacijom, ekološkom ocjenom ili političkom poslušnošću.

2. UBI kao instrument uvjetovanja i prisile

Kroz tehnologiju, UBI se može učiniti programabilnim:

- sredstva isplaćivati i blokirati u stvarnom vremenu;
- ograničavati gdje se novac može trošiti;
- vezati isplate uz provjeru digitalnog ID-a i „socijalnog rejtinga“;
- uvjetovati pristup javnim dobrima kroz „točke“ koje dodjeljuje sustav.

Tako UBI prestaje biti sigurnosna mreža i postaje **mehanizam za neposrednu kontrolu ponašanja**: tko se makne izvan zadanih pravila — izgubit će prihod. U kriznoj situaciji ljudi će

prihvatiti ograničenja radi hrane i krova nad glavom; u stabilnoj će situaciji takav mehanizam normalizirati uvjetovanu poslušnost.

3. Praktični kanali zloupotrebe

- **Povezivanje s digitalnim ID-om i CBDC:** jedinstveni novčanik pod državnom / privatnom kontrolom olakšava suspendiranje sredstava.
- **Povremene „ekonomske blokade“:** u kriznim vremenima lakše je uvesti privremena pravila koja potom ostaju.
- **Behavioral nudging prelazi u naredbu:** iz početnog poticaja (npr. bonusi za „zelenu“ potrošnju) prelazi se u obveze.
- **Segmentacija stanovništva:** uvjetovani transferi stvaraju novu klasu podložnih i „odobrenih“ građana te onu koja je izopćena.

4. „Bezuvjetno“ u praksi — koja bezuvjetnost?

Riječ „univerzalno“ i „bezuvjetno“ često se navodi bez dodatnog objašnjenja. U kriznom scenariju donositelji odluka lako definiraju što znači „uvjet“ i koje su granice. Bez jaka institucionalnog okvira, ono što u početku zovemo bezuvjetnim, u praksi može brzo postati visoko uvjetovano i tehnokratski nadgledano.

10. Otpornost društva ili otpornost sustava?

Pojam “otpornosti” postao je novi ideal modernog društva.

Službeno, radi se o sposobnosti prilagodbe krizama: pandemijama, ratovima, klimatskim promjenama, energetske poremećajima.

No iza te plemenite retorike skriva se jedna mnogo dublja i suptilnija namjera — **stvaranje društva koje ne pruža otpor sustavu, nego ga podržava bez obzira na cijenu.**

Drugim riječima: otpornost se više ne odnosi na sposobnost *ljudi* da prežive promjene, nego na sposobnost *sustava* da preživi ljude.

Otpornost kao nova poslušnost

Nakon pandemije, institucije su shvatile koliko je lako mijenjati ponašanje stanovništva ako se promjene predstave kao “nužne radi otpornosti”.

Zatvaranje, digitalizacija, nadzor, ograničenje kretanja — sve se može opravdati ako se kaže da “gradi otpornije društvo”.

EU, WEF i UN sada koriste termin *resilience* kao ključnu riječ svake strategije:

- **Digitalna otpornost** znači veći nadzor nad podacima.
- **Ekonomska otpornost** znači prelazak na digitalnu valutu.
- **Energetska otpornost** znači centralizaciju kontrole nad energijom.
- **Zdravstvena otpornost** znači stvaranje globalne biometrijske baze.

Svaka “otpornost” zapravo znači — **manje slobode**.

Sustav ne želi otpor, nego *izdržljivost bez prigovora*.

Zato i školstvo, vojska, pa čak i javni diskurs oblikuju nove generacije građana koji ne postavljaju pitanje “zašto”, nego “kako da preživimo”.

Ročnici otpornosti

Kada države ponovno uvode obvezni vojni rok, to se ne predstavlja kao priprema za rat, nego kao “razvijanje otpornosti društva”.

No što to zapravo znači?

To znači **stvaranje generacija koje će štititi sustav, a ne narod**.

Mladi neće biti obučavani da brane domovinu, nego da brane *infrastrukturu sustava* — digitalnu mrežu, energetske izvore, informacijski poredak.

Oni postaju čuvari *tehnokratske stabilnosti*, ne ljudske slobode.

Otpornost se tako pretvara u **ideološki okvir nove poslušnosti**.

Zamjenjuje staru paradigmu patriotizma, ali služi istom cilju — održanju moći onih koji upravljaju svijetom kroz tehnologiju i strah.

Psihološka otpornost: emocionalna neutralizacija

U isto vrijeme, promovira se ideja “mentalne otpornosti” — sposobnosti da čovjek ostane smiren i funkcionalan dok se oko njega ruši svijet.

I premda je samokontrola vrijedna vrлина, u ovom kontekstu ona ima i tamnu stranu: to je **program emocionalne neutralizacije**.

Kada se ljudima kaže da budu “mentalno otporni”, to često znači:

“Prihvati promjene bez otpora.”

Nema bunta, nema propitivanja, nema osjećaja nepravde.

Sustav želi mirne, emocionalno prilagođene podanike — one koji se ne bune, nego se “otpornije prilagođavaju”.

Otpornost kao most prema digitalnom ropstvu

Na površini, otpornost znači stabilnost.

Ali na dubljoj razini, ona znači *sposobnost sustava da preživi svaku krizu nepromijenjen*.

To je ključni element prelaska iz stare civilizacije u digitalnu.

Digitalna otpornost društva zapravo znači otpornost **sustava nadzora** — mreže kamera, senzora, ID sustava i umjetne inteligencije koja povezuje sve elemente u samoodrživu strukturu.

Ta mreža više ne treba pristanak — dovoljno je da ljudi nastave funkcionirati unutar nje.

Otpornost tako postaje *ideološki štiti* iza kojeg se gradi **neuništiv sustav kontrole**, sposoban preživjeti svaku krizu jer ju je sam stvorio.

Prava otpornost: duhovna snaga, a ne prilagodba sustavu

Prava otpornost ne znači pokoriti se stvarnosti koju nameću moćni, nego **ostati čovjek u svijetu koji to više nije**.

Znači odbiti sustav koji od tebe traži da preživiš bez smisla, da se prilagodiš nepravdi, da se predaš bez otpora.

Prava otpornost je **svijest**.

To je sposobnost da vidiš igru moći i ne postaneš njen dio.

To je mir koji ne dolazi iz straha, nego iz spoznaje.

Zaključak: otpornost sustava prestaje tamo gdje počinje slobodna volja

Sustav može izgraditi otpornost infrastrukture, ekonomije i tehnologije — ali ne može stvoriti otpornost *duše*.

Jer duša nije programabilna.

I zato će u konačnici sve ovisiti o tome koliko će ljudi shvatiti razliku između **otpornosti sustava** i **otpornosti svijesti**.

Jer kad čovjek prestane vjerovati da preživljavanje znači pristajanje, sustav gubi ono najvažnije oružje – njegovu suglasnost.

I tada “otpornost” ponovno postaje ono što je oduvijek trebala biti:
snaga duha da se ostane slobodan, i kad sve drugo padne.

11. – Taktika tišine

Kako sustav odluči ignorirati istinu – i zašto

Uvod: Tišina kao instrument moći

Kad netko odluči ne odgovoriti – nije to znak slabosti, nego planirane moći.

U svijetu u kojem mediji, algoritmi i sustavi odlučuju što vrijedi spomenuti i što vrijedi zaboraviti, tišina postaje sredstvo kontrole.

Ne samo zato što se istina ne kaže – nego zato što se dopušta da **nestane** bez traga.

Taktika tišine nije pasivna; ona je aktivna strategija: **ono što se ne govori, oblikuje stvari jednako kao ono što se govori.**

1. Mehanizmi šutnje

A. Institucionalna ignorancija

Odabir tema, limita, prioriteta – mediji i institucije odlučuju što će se pokriti, a što neće. Ono što je izvan odabranih “sigurnih” tema postaje “tabu”, “teorija”, “kraj debate”.

B. Jezična neutralizacija

Što se ne imenuje ni ne definira – prestaje biti predmetom rasprave. Sustav briše riječi, zamjenjuje ih eufemizmima, i na taj način briše i koncept. [Atma+1](#)

C. Algoritamsko preusmjerenje

Platforme filtriraju, utišavaju i marginaliziraju sadržaje koji otvaraju neugodna pitanja. Kada glasovi budu premalo glasni – prestaju biti čujni.

D. Društvena stigmatizacija

Tema koja se ne smije niti spomenuti postaje opasna. Tko je pokrene, biva etiketiran. Tišina postaje društveno pravilo.

2. Zašto se koristi – ciljevi taktike

- **Sprječavanje prenosa znanja** – Ako istina ne prolazi, nema influencije.
- **Odgađanje otpora** – Ako se ne priča, ljudi ne organiziraju.
- **Normalizacija sustava** – Ono što se ne raspravlja, prihvaća se kao “normalno”.
- **Prenos autoriteta** – Tišina daje prednost onima koji odlučuju o “značenju”. Oni koji šute, pristaju.

3. Kako prepoznati taktiku tišine

- Tema koja je **stalno pomaknuta**: “Mi ćemo o tome kasnije.”
- Pitanje koje biva ignorirano, preusmjereno ili ismijano.
- Riječ koja se **ne koristi** iako je ključna – time nestaje i misao.
- Publika koja osjeća da ne zna što je “pravo” pitanje.
- Glas koji govori istinu, ali nema kanal i biva naveden kao “ekstreman”.

4. Protivmehanizmi – Kako razbiti tišinu

- Imenovati tišinu: reći da se ne govori o nečemu – time otvaraš pitanje.
- Koristiti višekanalnu distribuciju – Ako oficijelni mediji šute, iskoristi alternativne.
- Ponuditi jezik koji otvara raspravu: konkretne činjenice, dokumenti, ljudske priče.
- Uključiti lokalne zajednice – lokalni tlak stvara učinak u globalu.
- Izgraditi trajnu arhivu: dokumentiranje “ne govori se” – svaka tišina je dokaz.
- Poticati pitanja: “Zašto se to ne pokriva?”, “Kome to smeta?” – aktiviraj publiku.

5. Taktika tišine u našem kontekstu

U digitalnom poretku koji opisujemo – tišina je mehanizam kojim se **ne govori o digitalnom ID-u, CBDC-u, senzorskoj mreži, internetskom tijelu**.

Zagovornici sustava ne moraju uvoditi zakon o zabrani – dovoljan je **nedostatak debate, nedostatak medijskog prostora, nedostatak jezika** da se uspostavi konsenzus.

Kada ljudi vide da nitko ne spominje temu – zaključuju: “Ako nitko ne govori, valjda nije bitna”. I tako tišina postaje odobrenje.

Taktika tišine je skriveni most između sustava i njegove prihvaćenosti. Kada se istina ignorira, ljudi sami pristanu na ignoriranje – i tako pristaju na sustav.

6. Tišina sustava – planirana i zajednička

Vlast ignorira obvezu transparentnog objašnjenja uvođenja **digitalnog identiteta**.

Oporba šuti o njegovim **posljedicama**, svodeći temu na tehničko pitanje, a ne pitanje **slobode i prava**.

Mediji ignoriraju iskustva zemalja koje su već uvele ili uvode digitalni ID – ne pišu o izgubljenim slobodama, o zlouporabama, o ljudima koji su ostali bez pristupa novcu, hrani, zdravstvu ili javnim uslugama zbog “sustavnih grešaka”.

Umjesto toga, ponavljaju slogane o “sigurnosti”, “efikasnosti” i “napretku”.

Zašto?

Zato što ono o čemu se **ne govori – ne postoji**.

Ako se ne piše o opasnosti, ona ne stvara **otpor**.

Ako ljudi ne čuju da je sloboda ugrožena, vjerovat će da su **sigurni**.

Tišina postaje najmoćniji oblik propagande – jer ne zahtijeva ni jedan jedini lažni naslov, već samo **odsutnost istine**.

No moć tišine nestaje onog trenutka kad **riječ prođe zid**.

Zato, učinimo da ova knjiga, ove teme, – digitalni ID, digitalna valuta, tehnokratski nadzor, sustav antiboga – više ne mogu biti ignorirane.

Dijeli. Objavljuj. Kopiraj. Šalji. Komentiraj.

Širi istinu dok ne postane nemoguće zaobići je.

Jer kad istina više ne stane u tišinu – sustav gubi moć nad stvarnošću.

7. Kontrolirana opozicija

Kada se sve više ljudi budi i počinje uviđati da sustav moći nije ono što izgleda, na scenu stupa sofisticiran odgovor: kontroliranu opoziciju.

To je najtiši, ali i najučinkovitiji oblik kontrole. Jer kada više ne možeš ugušiti istinu, moraš ju – voditi.

Kontrolirana opozicija postoji da uhvati i neutralizira energiju otpora. Ona daje dojam borbe, ali zapravo održava ravnotežu sustava – kao ventil koji ispušta paru, ali ne mijenja tlak u kotlu. Govore o slobodi, ali nikad ne spominju korijen problema: digitalni identitet, centralne valute, globalne mreže nadzora.

Otvaraju teme, ali nikad ne povezuju točke. Njihova uloga je kontrolirati percepciju: da ljudi misle da postoji otpor, dok se pravi procesi nastavljaju bez prekida. Kontrolirana opozicija govori točno onoliko istine koliko sustav može podnijeti.

Dovoljno da narod osjeti olakšanje, ali ne i da se probudi.

Njihova poruka nije oslobođenje, nego uspavlivanje. Svaka vlast treba oponenta kojeg može prikazati kao dokaz “demokracije”. Ali ako taj protivnik nikada ne mijenja pravila igre, već samo imena igrača – onda to nije opozicija, nego rezervni tim istog sustava.

Njihova zadaća nije srušiti poredak, nego zadržati kontrolu nad narativom.

12. MOĆ INFORMIRANOG NE!

Sustav koji se nadvija nad čovječanstvom ne održava se silom, nego **pristankom**.

On postoji zato što ljudi, obmanjeni lažnim izborima i zavedenim riječima, **pristaju**.

Pristaju na uvjete, aplikacije, potvrde, zakone i “olakšanja” koja polako brišu sve ono što čovjeka čini slobodnim bićem.

No sve dok taj pristanak nije **svjestan**, on nije istinski.

I zato cijela struktura moći – politička, medijska, tehnološka – neprestano radi na jednom zadatku:

da čovjek **nikada u potpunosti ne shvati** na što pristaje.

Pristanak kao oružje

Kad čovjek sam pristane, nema potrebe za lancima.

Kad se sam digitalno potpiše, nema potrebe za batinom.

Kad sam potvrdi laž, istina se može proglasiti “opasnom”.

Tako se stvara novi oblik ropstva — **dobrovoljno ropstvo**.

Ne iz straha od sile, već iz želje za komforom, za pripadanjem, za “sigurnošću”.

Digitalni ID, centralne digitalne valute, biometrijske potvrde, nadzorna infrastruktura pametnih gradova — sve to postaje moguće samo zato što milijuni ljudi pristaju.

Ne zato što su zli, već zato što su **dezinformirani** i vjeruju da pristaju na nešto dobro.

Zato je najveća moć sustava u **neznanju**, a najveća moć čovjeka u **spoznaji**.

Buđenje kroz spoznaju

Informirano biće više ne pristaje iz navike.

Ne predaje svoj glas ni slobodu automatizmom.

Postavlja pitanja. Povezuje točke. Razotkriva motive.

Shvaća da iza svakog obećanja “sigurnosti” stoji ograničavanje slobode.

I zato kaže – **NE**.

To “NE” nije bunt ni agresija.

To nije mržnja prema sustavu, ni potreba da se ruši svijet.

To je čin **unutarnje slobode**.

Mirna odluka bića koje je shvatilo igru i prestalo u njoj sudjelovati.

Informirano “NE” ne dolazi iz emocije, nego iz razumijevanja.

To je trenutak kada čovjek ne bježi od odgovornosti — nego je napokon preuzima.

Ne sudjelovati u vlastitoj propasti

Postoji trenutak u kojem istinski otpor više nije u borbi, nego u **nepristajanju**.

Ne pristati na digitalni nadzor pod izgovorom zaštite.

Ne pristati na potpunu kontrolu financija pod izgovorom sigurnosti.

Ne pristati na isključivanje drugačijeg mišljenja pod izgovorom borbe protiv “dezinformacija”.

Ne pristati na svijet u kojem čovjek postaje algoritam, a duša statistika.

Odbijanjem sudjelovanja u laži — čovjek se vraća istini.

Odbijanjem poslušnosti — vraća se savjesti.

Odbijanjem straha — vraća se snazi.

Taj čin je tih, nevidljiv, ali moćan.

Sustav se ruši ne kad ga svi napadaju, nego kad ga svi **prestanu hraniti** svojim pristankom.

Moć svjesnog čovjeka

Kad čovjek shvati da moć ne leži u institucijama, zakonima ni tehnologiji, nego u njegovoj odluci da **ne pristane**, tada postaje istinski slobodan.

To "NE" više nije otpor — to je povratak **izvoru**.

To je onaj trenutak kad unutarne svjetlo prevlada tamu obmane.

Svijest ne treba dopuštenje da bude slobodna.

Ne čeka potvrdu sustava, ni odobrenje autoriteta.

Ona samo kaže: "**Ne pristajem na laž.**"

I time, sve laži oko nje počinju se urušavati.

Snaga zajedništva

Pojedinačno "NE" može izgledati slabo, ali milijuni takvih "NE" mijenjaju tijek povijesti.

Zato sustav uporno dijeli ljude – da bi ih spriječio da ujedine svoju svjesnost.

Jer kad se dovoljno ljudi poveže istinom, **nema sile** koja to može zaustaviti.

Zajedništvo ne nastaje iz straha, nego iz istine.

A istina, jednom izgovorena i dijeljena, širi se brže od bilo koje propagande.

Zato dijeljenje ove knjige, širenje znanja, razgovor, svaka objava, svaki komentar, svaka rečenica istine — to nije samo čin informiranja, nego **duhovni otpor**.

Otpor koji ne napada, nego rasvjetljuje.

Povratak moći čovjeka

Sustav se ruši onog trenutka kada čovjek kaže:

"Dosta. Ne pristajem."

Ne iz bijesa, nego iz ljubavi prema istini, prema životu, prema slobodi.

Jer dokle god ima onih koji znaju i ne pristaju, svijet nije izgubljen.

Njihova tišina nije pasivnost — to je snaga koja potresa temelje laži.

Njihovo "NE" je početak novog "DA" — da prirodi, da istini, da čovjeku, da izvoru iz kojeg sve dolazi.

Dijeli, govori, širi.

Jer ono što se ne može ignorirati — ne može se zaustaviti.

I kad dovoljno ljudi spozna, kaže i živi svoje **informirano NE**,

tada sustav antiboga prestaje postojati,

a rađa se svijet u kojem čovjek ponovno stoji uspravno — slobodan, svjestan i živ.

13. PUT PREMA OBNOVI

Kad jednom vidiš, više ne možeš ne vidjeti.

Kad jednom spoznaš, ne možeš se vratiti u san.

I zato, kraj ove knjige nije kraj puta, nego početak nečeg mnogo dubljeg — **početak povratka**.

Ne povratka u staro, nego u izvorno.

Ne povratka u sustav, nego u život.

1. Povratak tišini

Svijet koji je stvoren na laži ne može se popraviti unutar laži.

Sustav koji je rođen iz kontrole ne može roditi slobodu.

Zato je prva obnova – **unutarnja**.

Prije nego što obnovimo svijet, moramo obnoviti **čovjeka**.

Tišinom. Promatranjem. Odbijanjem da nas strah vodi.

Jer kad se unutar nas ugasi buka sustava, tada se ponovno čuje tihi glas izvora – onaj koji nikad nije prestao govoriti.

U toj tišini počinje ozdravljenje.

U toj tišini čovjek ponovno osjeća da je živ, da pripada svemiru, da nije broj, korisnik ni potrošač – nego **svjesno biće**.

2. Povratak prirodi

Obnova počinje i doslovno – u zemlji, vodi, zraku.

U povratku jednostavnosti, rukama koje sade, zajednicama koje dijele, odnosima koji nisu posredovani ekranima.

Tehnokratski svijet gradi umjetni život, ali čovjekova duša traži **život stvaran**.

Tamo gdje miriše zemlja, gdje sunce grije lice, gdje pogled nije nadziran, a dah nije pod kontrolom.

Nema budućnosti bez povratka prirodi – ne kao bijegu, nego kao **ponovnom savezu**.

Jer priroda nije izvan nas – ona je u nama.

Kad ju obnavljamo, obnavljamo sami sebe.

3. Povratak istini

Najdublja obnova događa se kroz **istinu**.

Ne ideologiju, ne dogmu, ne politički narativ, nego istinu koja ne treba obranu.

Istinu koja mirno stoji, kao stijena usred oluje.

Kad čovjek govori istinu, on ne osvaja – on oslobađa.

Kad narod počne živjeti u istini, ni jedan sustav više nad njim nema moć.

Zato će sustav antiboga uvijek pokušati ugušiti istinu – jer istina je **svjetlo** koje otkriva njegovu sjenu.

Ali svjetlo ne mora napadati tamu.

Dovoljno je da svijetli.

4. Povratak zajedništvu

Podijeljen čovjek je slab.

Izolirani pojedinac je upravljiv.

Ali kada se ljudi povežu na razini svijesti, bez obzira na religiju, naciju ili politički znak – tada se sustav ruši bez ijednog udarca.

Zajedništvo ne znači uniformnost.

Ono znači **usuglašenost u bitnom**: da sloboda, istina i dostojanstvo svakog bića stoje iznad svake vlasti i tehnologije.

To zajedništvo ne stvara institucija, nego **duh** koji se prenosi riječima, pogledima, djelima.

5. Povratak odgovornosti

Obnova nije bijeg.

Ona zahtijeva hrabrost da preuzmemo odgovornost za svijet koji smo dopustili da se izgradi.

Ne krivnju — nego odgovornost.

Razliku između to dvoje poznaje samo svjestan čovjek.

Krivnja paralizira.

Odgovornost oslobađa.

Odgovornost znači: "Vidim. Razumijem. I sada biram drukčije."

To je početak svakog iscjeljenja — osobnog, kolektivnog i planetarnog.

6. Povratak izvoru

Na kraju, obnova nije politički, tehnološki ni društveni proces.

To je **povratak izvoru** — u onaj tihi, svjesni prostor u nama koji nije nikad bio dio sustava.

Tamo nema algoritama, ni lažnih izbora.

Tamo nema digitalnog boga, ni njegove sjene.

U tom prostoru čovjek se sjeća tko jest.

Da nije stvoren da služi, nego da stvara.

Da nije programiran, nego slobodan.

Da nije izgubljen, nego pozvan — da bude svjetlo koje se ne može ugasi.

7. Novi početak

Ova knjiga nije upozorenje, nego **poziv**.

Poziv da se vratimo sebi, prirodi, istini, jedni drugima i izvoru.

Jer obnova svijeta neće doći odozgo, iz planova, fondova i institucija.

Doći će odozdo — iz svakog čovjeka koji u tišini izgovori svoje **informirano NE**, i zatim živi svoje **svjesno DA**:

DA životu.

DA slobodi.

DA istini.

DA ljubavi.

I tada, kad dovoljno nas to učini, sustav antiboga sam će se urušiti — jer više neće imati na čemu stajati.

A na njegovom mjestu izrast će ono što je oduvijek čekalo: **svijet čovjeka, svijeta i izvora — ponovno u skladu.**

Završna riječ

Svijet u kojem živimo više nije isti kao prije nekoliko desetljeća. Tehnologija, digitalni ID, centralne banke, pametni gradovi, Internet tijela i mozгова – sve je povezano u sustav koji nadzire, mjeri i kontrolira svaki aspekt našeg života. Ali unatoč moći tog sustava, on ne može nadjačati ono što je unutra u svakom od nas – našu svijest, našu sposobnost za kritičko razmišljanje i našu slobodnu volju.

Kroz ovu knjigu istražili smo kako sustav stvara iluziju pristanka, kontrolira resurse, energiju, imovinu i čak našu biologiju. Vidjeli smo kako se osobni život polako zamjenjuje javnim, kako se društvo fragmentira, a moć koncentrira u rukama neljudske sile koju nazivamo antibog. No također smo otkrili način da se tome suprotstavimo: informiranjem, razumijevanjem i korištenjem moći **informiranog NE.**

Informirani NE nije samo odbijanje – to je jasno, svjesno stajanje u vlastitoj istini. To je otpor koji počinje u umu i srcu, a širi se kroz riječi i djela. Svaka odluka koju donosimo, svaka istina koju dijelimo, svaki oblik otpornosti koji prakticiramo, oslobađa nas iz mreže iluzija i kontrola. Sustav može pratiti naše podatke, ali ne može kontrolirati naše uvide, našu svijest i našu volju da činimo dobro.

Ova knjiga nije kraj. Ona je početak. Početak svijeta u kojem ljudi ponovno prepoznaju svoju unutarnju snagu, gdje informacije oslobađaju, a ne zarobljavaju. Početak vremena u kojem slobodna volja nije privilegija, već temelj svakog života. Sustav antiboga možda misli da je moćan, ali njegova snaga završava tamo gdje počinje naša svijest, naše srce i naša volja.

Ne pristajemo. Ne šutimo. Ne bojimo se. Biramo istinu. Dijelimo znanje. Činimo informirani NE – jer u tome je naša stvarna moć.

TransformacijaSvijesti

OPĆA DEKLARACIJA O LJUDSKIM PRAVIMA – Članak 19.

Svatko ima pravo na slobodu mišljenja i izražavanja; to pravo uključuje slobodu zadržavanja mišljenja bez uplitanja i slobodu traženja, primanja i širenja informacija i ideja putem bilo kojeg medija i bez obzira na granice.

Sviđa mi se

Podijeli

49 ljudi se ovo sviđa. [Registriraj se](#) kako biste vidjeli što se sviđa vašim prijateljima.

0 komentar

Sortiranje prema

Najstariji

Komentirajte...

Facebookov dodatak za komentare

TAGGED [AGENDA 2030](#) [ANTIBOG SUSTAV](#) [BOG](#) [DIGITALNA VALUTA](#) [DIGITALNI ID](#) [TEHNOKRACIJA](#)
[VELIKI RESET](#)

 EDIT

RELATED POSTS

Redefinicija čovjeka – Hoćemo li ostati duhovna bića s tehnologijom – ili tehnološki entiteti bez duše?

7. studenoga 2025.

REDEFINICIJA JEZIKA: U društvu koje redefinira sve pojmove, istina postaje “dezinformacija”, propitivanje postaje “ekstremizam”, a zdrav razum “teorija zavjere”

6. studenoga 2025.

Kako se prirodni ciklusi pretvaraju u oružje nad ljudima

5. studenoga 2025.

PREVIOUS ARTICLE

Kako se prirodni ciklusi pretvaraju u oružje nad ljudima

NEXT ARTICLE

REDEFINICIJA JEZIKA: U društvu koje redefinira sve pojmove, istina postaje “dezinformacija”, propitivanje postaje “ekstremizam”, a zdrav razum “teorija zavjere”

ZDRAVLJE**DOKUMENTARNI FILM – “Neugodna studija”**

3. studenoga 2025.

Profesor s MIT-a poziva na trenutačnu obustavu covid mRNA “cjepiva”

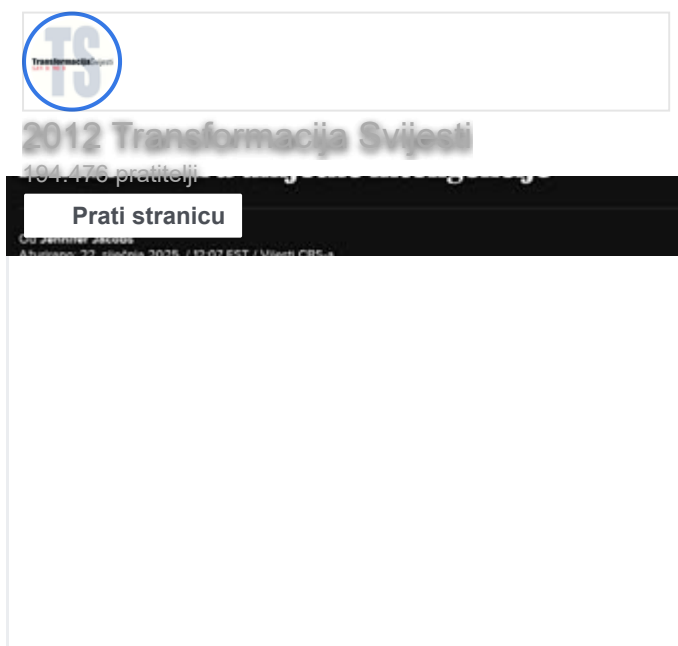
1. veljače 2023.

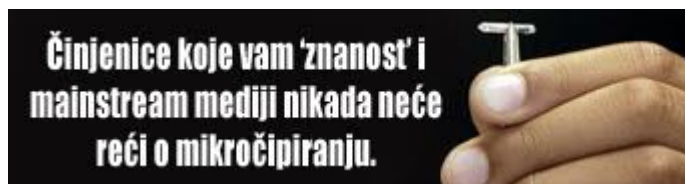
Zbog epidemije neobičnih oboljenja koja se javljaju samo kod cijepljenih ljudi, doktori iz Južnoafričke Republike traže prekid kampanje cijepljenja sve do završetka neovisne istrage

26. siječnja 2023.

Proglašavanje međunarodne medicinske krize zbog smrti i bolesti povezanih s ‘COVID-19 cjevivima’

17. rujna 2022.

FACEBOOK

LINKOVINIJE LI PAMETNA TEHNOLOGIJA SUPER

NIJE LI PAMETNA TEHNOLOGIJA SUPER - David Icke u jednoj minuti raz...

00:00

01:26

PREISPITUJTE SVE

Preispitajte sve: Krešimir Mišak - KORPORATIZAM iliti TOTALITARIZAM

00:00

01:59

KINA – DIGITALNA DIKTATURA

KINA - DIGITALNA DIKTATURA

00:00

19:29

ZADNJI ČLANCI

Redefinicija čovjeka – Hoćemo li ostati duhovna bića s tehnologijom – ili tehnološki entiteti bez duše?

7. studenoga 2025.

REDEFINICIJA JEZIKA: U društvu koje redefinira sve pojmove, istina postaje “dezinformacija”, propitivanje postaje “ekstremizam”, a zdrav razum “teorija zavjere”

6. studenoga 2025.

ONLINE KNJIGA: Čovjek u doba Velikog reseta: Od Agende 2030 do buđenja svijesti

5. studenoga 2025.

Kako se prirodni ciklusi pretvaraju u oružje nad ljudima

5. studenoga 2025.

Ideja, nada i vjera – trojstvo moći nad čovjekom

4. studenoga 2025.

TAGOVI

5G Bog buđenje cjepiva codex alimentarius David Icke Don Miguel Ruiz duhovnost
Eckhart Tolle ego EU gmo iluminati iluzija iluzorno ja Istina jedno kontrola
kontrola uma koronavirus krešimir mišak kriza laž ljubav manipulacije ljudima mediji
metafizika misli nadzor NWO obmane politika rak sada sadašnji trenutak sloboda
sreća strah svijest um umjetna inteligencija vjerovanja zdravlje znanje zračenje

O BLOGU

Svjestan da čovječanstvo prolazi kroz veliku sustavnu, fizičku i duhovnu preobrazbu moj cilj je na ovome blogu pružiti što više kvalitetnih informacija koje se ne mogu pronaći u medijima glavne struje, gdje ih se cenzurira ili jednostavno zaobilazi.

Velimir Gašparić, bloger i građanin novinar (citizen journalist)

Copyright © 2025 Transformacija Svijesti.

Powered by WordPress and HitMag.
